

[Undervisningsministeren.]

og dermed også til nye stigninger på undervisningsministeriets afsnit af de kommende finanslove.

Formanden: Det er min agt at føre finanslovdebatten til ende i dag, og inden debatten afsluttes, skal der tales af statsministeren, socialministeren, ministeren for Grønland og justitsministeren. Det ville derfor være ønskeligt, om vi nu — ligesom under debatten vedrørende trafikforholdene — kunne klare os inden for rammen af korte bemærkninger.

Poul Hartling: Den højtærede undervisningsminister talte i går ikklædt en kappe af almindelig ministeriel besindighed. Jeg kan ikke rigtig blive klog på, om denne kappe tyngede ham. Iført ministerværdighed er der jo grænser for, hvor mange badutspring man kan foretage. Det forekommer mig, at det kneb lidt mere i dag. Der var unægtelig lidt letbenede bemærkninger imellem, og der var også lidt letbenede tal om klassekvotienter, læreruddannelse o. s. v. Jeg skal imidlertid følge den højtærede formands henstilling og lade alt det ligge.

Jeg kan takke for svaret. Jeg skal holde mig fra en skoledebat og en skolestrukturdebat og nøjes med at svare på én eneste bemærkning. Den kom såvel fra det ærede medlem hr. Dupont, som sagde, at det undrede ham, at jeg ikke selv var kommet ind på de lange linjer, og den kom fra den højtærede undervisningsminister både i begyndelsen og også som slutningsvignet, idet han undrede sig over, at man ikke kom med noget alternativ til regeringens forslag. Det var han skuffet over. Dertil vil jeg sige, at det er efter mine begreber et argument, der hører hjemme i skolegården, dette her med: hvad så med dig selv? Det er et argument, som ikke hører hjemme i folketinget, selv om det er en skoledebat.

Vi kan fra oppositionens side naturligvis godt have medansvar for, hvad der kommer ud af dette. Vi kan selv stille forslag. Ja men planlægning af investeringer i fremtiden, planlægning i finansloven — og det er jo en finanslovdebat, vi er inde i her — koordinering med de andre ministeriers planer, en fornemmelse af, hvor langt finansministeren og økonomiministerens vil

give os lov at gå o. s. v., det må være regeringens opgave. En regering må dog regere. Den kan ikke bare sidde og bede oppositionen om at lægge planerne. Der må da være en lille smule rimelighed i tingene.

Derfor siger jeg, at hvor man ønsker planlægning af fremtidige investeringer, må det være regeringens opgave at komme med oplægget, og det må være vor opgave at drøfte det og kritisere det. Det kan ikke være et rimeligt krav til oppositionen, at vi skulle komme med disse planer; det har vi simpelt hen ikke nogen reel mulighed for. Nogle venlige, almindelige ord om, at vi ønsker mere forskning, og at vi ikke ønsker beskæringer på uddannelsesområdet, har vi jo sagt, og jeg vil gerne gentage dem; ministeren kan både få dem på tryk og skriftligt med underskrift på.

Jeg skal stoppe her med at sige, at det, jeg efterlyste, var planerne. Bestandig siger den højtærede minister: „Den dag, vi har lærere nok, den dag, vi har råd, den dag, vi har det og det.“ Det er netop en planlægning for, hvordan det skal gå i fremtiden, vi skulle have haft her. Vi skulle ud fra finanslovforslaget kunne få en fornemmelse af de fremtidige linjer. Det håber jeg vi kan få næste år — så bliver det vel et andet ministerium. Jeg håber, vi kan få en bedre gennemførelse af denne specielle debat, og jeg håber, at det, der her som et forsøg er lagt op til, kan give bedre resultater end denne gang. Noget har det ført til, men jeg synes godt, det kan gøres lidt lykkeligere, og jeg henviser til min tidligere bemærkning om, at det nok ville være rimeligt at få ministerredegørelserne sammen med fremsættelsen af finanslovforslaget, for så havde vi en mulighed for på et rimeligt og bedre grundlag at drøfte dem. Jeg har stadig ikke ministerens tale for mig, men må holde mig til det, jeg har lyttet mig til i går.

Helveg Petersen: Jeg skal følge den højtærede formands ønske om, at svarene må få karakter af en kort bemærkning.

Til det ærede medlem hr. Thestrup vil jeg gerne sige, at når jeg tog hans udtalelser om højskolerne op, var det, fordi jeg syntes, at det netop på baggrund af højskolens situation var opsigtsvækkende, at dette eksempel blev draget frem.